

Cunami a díszteremben

(Farsangoltak az ötödikesek)

A Bolyai ötödik évfolyamos diákjai számára a farsangi jelmezes mulatságot február 2-án rendeztük meg. Így aztán a torkos csütörtök hozzánk egy héttel előbb megérkezett. Mert a szülők által beküldött, Sós Szekcióba és Édes Örömkbe rendezett finomságözön minden képzeletet felülmúlt – egy héttel a rendezvény után még mindig van mit enniük, inniük a gyerekeknek.

Az izgalmak persze jóval előbb megkezdődtek: az osztályok már napokkal előbb feldíszítették termüket, s jelmezötletüket titokban tartva vagy épp világgá kürtölve készültek a csütörtök délutánra.

Hogy a délelőtti tanórákon hány százalékos koncentráltsággal vettek részt a gyermekek, fedje jótékony homály, ám 15 órára az adrenalinszint már mindenkinél ideális volt: a díszterembe érve az osztályok többször is körbevonultak – így teremtve meg a lehetőségét annak, hogy társaik megcsodálhassák egyebek mellett a pizsamaparty tagjait, Növényi Norbert serdülőkorú utódját, cicát, kommandóst, hercegkisasszonyt, kosarasokat és focistákat, bohócot, unikornist, múlovarnőket.

A lányok tornabemutatója után Gábor bácsi, a ceremóniamester *kvízkérdésekkel* tesztelte a diákoknak iskolájukkal kapcsolatos, nélkülözhetetlen ismereteit. Kiderült, hogy a tanuszoda vizének hőmérsékletéről sokaknak nem volt fogalmuk, a „Mi szeretett volna lenni Bella néni kiskorában?” kérdésre már jelentős csoport meg tudott felelni, a büfében megvásárolható rumos golyó pontos ára pedig mindenkinek megvolt.

A *Nagy Szavalás* című játékban a gyerekek tanúbizonyságot tettek arról, hogy játék és fegyelmezettség olykor megférnek együtt: a János vitéz első – minden osztály által korábban megtanult – énekét kellett Gábor bácsi expresszív vezénylését követve hol alig hallhatóan, hol a beszédhang erősségével, máskor fennhangon szavalva, majd kiabálva közösen előadni. Nagy siker volt!

Még hogy az iskola nem az életre tanít: az *Újságsziget* fordulói folyamán egyre kevesebb újságpapíron kényszerültek a gyermekek talpon maradni – aki nem volt elég gyors, elég határozott, vagy egyszerűen csak nem volt szerencséje, az bizony kiesett a játékból.

Mi, szervezők örömmel észleltük, hogy a játékokban szinte kivétel nélkül mindenki részt vett, így lett hosszú a *Lufikigyó*, s így tudták kitalálni a játékosok villámgyorsan a tanárok által pantomimszerűen előadott közmondásokat, szólásokat a *Most mutasd meg!*-ben. A képzeletbeli különdíjat ebben az esetben Benigna néni érdemelte ki, aki mindent megtett azért, hogy úgy bámuljon az új kapura, mint a borjú.

A játékok sorát evészet-ivászat és fergeteges táncblokkok tagolták, itt köszönjük meg a fiúk áldozatos technikai és D.J. munkáját, nélkülük nem jöhetett volna létre a buli. A végszóhoz közeledve a hangulat mindinkább tetőfokára hágott, melyet utolsó szám címe tökéletesen jellemezett: CUNAMI!